

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อเช้าวันที่ ๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

การได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์เป็นของสำคัญมาก

วันที่ ๖ ไปเทศน์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต เทศน์ที่สนามหลวงคนมากจริงแต่ส่วนมากมีแต่พวกแกงหม้อใหญ่ ธรรมะขั้นสูงขั้นไม่ได้ จะไปตามแกงหม้อใหญ่ๆ ตามพุ่มไม้ๆ ไม่ไปหาต้นไม้ใหญ่ เทศน์ที่สนามหลวงเทศน์อยู่ตามพุ่มไม้ๆ ธรรมะสูงไม่มีเลย เราก็เสียดายอยู่ มีพระไปฟังเป็นพันๆ นะ แต่ดูพระก็เอาอีกแหละ ก็จะประเภทพุ่มไม้แบบเดียวกัน เราไม่ได้พูดเหยียบย่ำทำลาย เอาธรรมออกพูด ธรรมที่จะออกนี้จะออกตามอะไร คนมากมายมาน้อยจะเล็งถึงผลประโยชน์แก่ผู้มาฟัง ธรรมจึงเอนไปตามฐานะของผู้ฟัง

อย่างเทศน์สนามหลวงก็มีแต่เทศน์ตามพุ่มไม้ มันจะสูงขนาดไหนก็ตามเถาะที่มาที่นั่นดูเอา ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ก็เต็มอยู่ในนั้น แต่ภูมิอรรถภูมิธรรมที่จะรับธรรมได้นี้มันกลายเป็นพุ่มไม้ไปหมด มันไม่มีต้นไม้อะไรๆ ที่นี้เทศน์ธรรมะจะให้ขึ้นอย่างนั้นขั้นไม่ได้ ก็ไปเทศน์สอนคน คนบ่งบอกอย่างไรก็ต้องเทศน์ไปตามนั้น นี่พูดจริงๆ ตามอรรถตามธรรม ไม่ได้เหยียบย่ำทำลายใครนะ เราพูดตามความจริง เวลาจะเทศน์นี้มันจะมองไปก่อน ธรรมะกับประเภทนี้จะเข้ากันได้ขนาดไหนๆ มันจะบ่งบอกฐานะจิตใจของผู้มาฟัง

พูดให้ชัดเจนตามหลักความเป็นจริง สำหรับผู้ปฏิบัติเกี่ยวกับอรรถกับธรรม รู้ธรรมเห็นธรรมโดยแท้แล้วเทศน์นักปฏิบัติอรรถธรรมเทศน์สะดวกมาก ฟุ้งๆ เลย เทศน์แกงหม้อใหญ่ๆ โห้ย ลำบากมาก ถ้าจะเอาพริกใส่มากเด็กก็จะเผ็ด ถ้าไปใส่คนแก่ที่เป็นปอบพริกก็ไม่เข้าลิ้นเข้าปาก เข้าใจไหม คนแก่มันปอบพริกเด็กมันกินพริกไม่ได้ มันก็ลำบาก จัดอาหารให้คนจำนวนมากรับประทานมันมีทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ที่เป็นปอบพริกแล้วก็ไม่เป็นไร เด็กมันกินพริกไม่ได้จะแยกอย่างไรต่ออย่างไร นี่ยาก ธรรมะประเภทเด็กกับธรรมะประเภทผู้ใหญ่มี

พอพูดอย่างนี้เราเคยเล่าให้ฟัง อย่างนั้นเวลาจะออก เขาเอารถปิกอัพ ใส่มะขามป้อมสมอมาเต็มกระสอบๆ เขาก็มาตามนิสัยของเขา ที่นี้เราจะป้อนนิสัยอย่างไรก็ตามเราจะตอบรับตามนิสัยของเขาที่มาเกี่ยวข้อง นิสัยไหนมาอย่างไรมันจะออกรับกันตามนั้นๆ เขามาเขาก็ใส่มะขามป้อมสมอมาเต็มๆ เขาก็มาตามภาษาเขานั้นแหละ เราก็เวลาจะช่วยภาษาเขาให้เข้ากันได้เราก็มาตามภาษาหลวงตา พอออกมาวันนี้ปั๊บ เราก็เดินผ่านมาเราจะลงไปนั่น

เขาพูดลักษณะคึกคัก มะขามป้อมสมอนี่จะให้เอาลงไหน เขาว่าอย่างนั้น เขาก็พูดตามภาษาของเขา เขาก็เอาเครื่องตอบรับอันนี้ออกมารับกันทันที นุ่นเอาไว้โรงปอบ เราว่าอย่างนี้ เขาก็บอกโรงปอบไหน นุ่น พอว่าฉันเขาก็เดินไป เขาก็มองตามหลังเรา นี่เวลาจะใช้แบบนี้ก็ต้องใช้แบบนี้ ใช้แบบสังคมใช้แบบใด ๆ ๆ ไม่มีอะไรเกินธรรมดา ที่จะควรปฏิบัติต่อใคร ๆ นี่เอาธรรมออกปฏิบัติ

ธรรมนั้นหมายถึงว่าธรรมผู้ปฏิบัติธรรม เข้าใจในธรรม รู้ธรรมรู้ธรรม ไม่ใช่เป็นหนอนแทะกระดาศมาพูดนะ หนอนแทะกระดาศ โลกกับธรรม พรวาสกับพระ ไม่ค่อยผิดแปลกกัน ถ้าเป็นเรื่องธรรมของนักปฏิบัติผู้ทรงอรรถทรงธรรมจริง ๆ จะรู้รอบขอบชิด ควรจะออกแง่ไหน ๆ ท่านจะรู้ทันที ๆ นี่ละต่างกัน ธรรมะภาคปฏิบัติเป็นสมบัติของท่าน ธรรมะภาคปริยัติความรู้อยู่ในกระดาศ เราเป็นตัวกิเลสเต็มหัวใจเวลาเทศน์ออกไปก็เป็นแบบพรวาสญาติโยม พระก็ตาม เพราะจิตใจมันมีแต่กิเลสก็เป็นแบบเขาแบบเราพอ ๆ กัน ถ้าเป็นแบบธรรมของท่านผู้ปฏิบัติธรรมรู้ธรรมเห็นธรรมแล้วออกมาจะเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นชิ้นเป็นอันสำหรับผู้ฟัง เพราะก่อนที่จะเทศน์ท่านดูบิณฑบาตแล้ว เป็นอย่างนั้นละ

เราไม่ได้พูดเหยียบย่ำทำลายใคร เราเอาธรรมออกพูด ธรรมมีอยู่ในหัวใจทุกคน ที่เกี่ยวกับเขาก็มีเราก็มี มีตามขั้นแห่งธรรม พูดถึงเรื่องเทศน์แกงหม้อใหญ่ละมาก เทศน์สังคมมีแต่แกงหม้อใหญ่ แบ่งนั่นแบ่งนี่ที่พอจะเข้าใจ อย่างเทศน์สนามหลวงมีธรรมะขั้นสูงที่ไหน ไม่มี มันขึ้นไม่ได้ มีแต่แบบแกงหม้อใหญ่ ๆ เรื่อยนั้นละ โลกเขาถือว่าเทศน์สนามหลวงเป็นเทศน์ที่สำคัญมาก แต่ธรรมะนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ที่ว่าสำคัญมาก สำคัญกับอะไร คนที่มาฟังนี่เป็นคนสำคัญอะไรบ้าง นั้น ธรรมะออกไปรับอย่างนั้นนะ ผู้ที่ทำให้จริงจริง ๆ แล้วผู้เทศน์ที่สำคัญมากคือนักปฏิบัติ ตั้งใจปฏิบัติในศีลในธรรมจิตใจเลิศตั้งแต่สมณะ สมာธิ ปัญญา นี่เทศน์สำคัญ ผู้ฟังถ้าฟังธรรมดาเรียกว่าสูง ถ้าเทศน์ธรรมดาไม่อยากฟังท่านเหล่านี้ละ ถ้าเทศน์เรื่องศีล สมာธิ ปัญญา นี่ฟังเลยทั้งผู้เทศน์ ทั้งผู้ฟัง เข้าใจกันได้ง่ายมาก

มีใครพูดไหมพูดอย่างหลวงตาบัวพูดนี้ ไม่ค่อยมีและไม่มีนะ เราพูดนี้เราสะทกสะท้านกับอะไร เราไม่สะทกสะท้านอะไร เรากลัวแต่ธรรม หมอบแต่ธรรม กิเลสเราไม่หมอบ แล้วผู้ที่มาเกี่ยวข้องมีแต่กิเลสจะให้ธรรมหมอบกิเลสได้อย่างไร ก็ธรรมเป็นน้ำดับไฟโปรดปรายความร้อนของสัตว์โลกด้วยอรรถด้วยธรรม ทำให้เย็น แล้วจะไปกลัวความสกปรกได้อย่างไร ธรรมกลัวความสกปรกใช้ไม่ได้

น้ำที่สะอาดต้องเป็นเครื่องชะล้างของสกปรก ธรรมเป็นธรรมชาติที่ชะล้างสิ่งสกปรกคือกิเลสในหัวใจสัตว์ พระพุทธเจ้าท่านกลัวโลกอะไร พระสาวกอรหัตตอรหันต์

ท่านจะชยะแขงโลกอะไร นอกจากชยะแขงไม่อยากเทศน์ มันเอือมระอาไปอย่างนั้น ที่จะให้ท่านไม่มีภูมิสอนโลกอย่างนี้ โอ้ย ไม่มี ที่เราเทศน์เหล่านี้ไม่ค่อยมีใครเทศน์ละ แต่เราเทศน์ เป็นอย่างนั้นนะ เทศน์แบบไม่สะทกสะท้านด้วย เทศน์ตามหลักของอรรถของธรรมไปเรื่อย ๆ ชั้นสูงชั้นต่ำเทศน์ไปเรื่อยตามแต่ผู้มารับจะได้รับผลประโยชน์มากน้อยเพียงไร

ธรรมพระพุทธเจ้าขอให้เข้าถึงใจเสีย ใจดวงไหนที่เต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณก็ตาม พอธรรมเข้าไปสู่ใจคือน้ำเข้าชำระใจ ใจจะเริ่มใสสะอาดขึ้นมาเห็นเหตุเห็นผล เห็นผิด เห็นถูก เห็นบาปเห็นบุญไปเรื่อย ๆ เห็นสูงเห็นต่ำ นั้นละธรรมเข้าตรงไหนสวยงามหมด ถ้ากิเลสเข้าไปที่ไหน ๆ หยิ่ง ๆ ความรู้สูง ๆ มีแต่สูง ๆ ของกิเลส ความรู้พวกส้วมพวกถ่านทั้งนั้น ความรู้ที่กิเลสนำมาใช้ในสังคมมีแต่ความรู้ส้วม ๆ ถ่าน ๆ ผู้มีธรรมท่านจึงหลบ ๆ หลีก ๆ ท่านไม่อยากเล่นด้วย ก็ส้วม ๆ ถ่าน ๆ จะมาเกี่ยวข้องทำไม มีแต่หลบ หลีก

ถ้าเป็นธรรมแล้วเข้ากันได้ง่ายป๊บบเลย ท่านทั้งหลายเคยได้ฟังไหมธรรมะประเภทเหล่านี้ ไม่เคยฟังฟังเสียทั่วประเทศไทย หลวงตาพุดนี้ไม่มีการสะทกสะท้านในการพูดทุกสัปดาห์ทุกส่วนของอรรถของธรรม เราได้เคยผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานไปนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็กะเคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คือสู้กิเลสไม่ได้ กิเลสตัวต่ำทราวมทั้งหลายมันสกปรกรกรุงรังมีกำลังมาก เกินกว่าธรรมของเราซึ่งเท่ากับฝ่ามือกั้นน้ำมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรคือความสกปรกของโลก ธรรมะเท่ากับฝ่ามือกั้นกันไม่อยู่ อำนาจของกิเลสกับความเพียรของเรากิเลสมันหนาแน่นกว่าเรา มันฟาดเอาลัมทั้งหงาย ๆ น้ำตาร่วง นั้น

นี่ละธรรมไม่มีกำลังพอ ธรรมเท่ากับฝ่ามือ กิเลสความสกปรกเท่ากับคลื่นมหาสมุทร มันใส่ที่เดียวฝ่ามือขาดสะบั้นไปเลย ที่เราไปนั่งน้ำตาร่วงบนภูเข่า ไม่ลืมนะ อันนี้ละเป็นคติธรรมได้ดี คือการโกรธนี้มันโกรธถึงใจจริง ๆ โกรธเจ้าของนะ ไม่ใช่โกรธให้ใคร การโกรธแบบโลกเขาโกรธเขาเคียดแค้นกันเป็นบาปเป็นกรรมก่อกรรมก่อเวร แต่โกรธให้เจ้าของกิเลสมีอยู่กับเจ้าของ ตัวเป็นภัยมีอยู่กับเจ้าของ ธรรมะที่จะแก้นี้ไม่มีกำลังพอ ไม่มีกำลังพอก็เป็นแต่เพียงเคียดแค้นให้กิเลสตัวมีอำนาจมากเท่านั้นเอง แต่ว่ากูจะเอามึง นั้นเห็นไหมละ

อุทานอยู่ในใจ อุทานออกมาด้วยความเสียอกเสียใจ โธ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเธอ ไม่ลืมนะนี่ ตอนนั้นสู้มันไม่ได้ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเข่า อำนาจของกิเลสรุนแรงมาก อำนาจของธรรมเกือบจะพูดว่าไม่มี มันตีเอาแหลก ๆ ๆ สติปัญญาไม่มี อำนาจของกิเลสเต็มหัวอก ทั้ง ๆ ที่เรามุ่งไปจะปฏิบัติอรรถธรรม ครั้นไปแล้วสู้กิเลสไม่ได้ นั่งน้ำตาร่วง

อยู่บนภูเขา โอ้ย เราไม่ลืมนะ คือนิสัยอันนี้จะว่าเป็นอย่างไรก็ตามมันจริงจังจริงๆ นะ ที่เคียดแค้นให้กิเลสนี้เคียดแค้นจริงๆ ขึ้นอุทานในใจ โอโห มึงเอาภูเขานี้เขี้ยวเหรอคือตั้งสติไม่อยู่ กระแสของกิเลสตีพุล้มพลี้อยลงไป เมื่อสติไม่มีแล้วความเพียรแก่กิเลสจะมาจากไหนไม่มี

เพราะฉะนั้นการประกอบความพากเพียร อย่างน้อยหน้าที่การงานทุกอย่าง ถ้าปราศจากสติไม่ค่อยสมบูรณ์ ผลของงานไม่ค่อยได้ดี และผิดพลาดมากขึ้นไปเรื่อยๆ ถ้ามีสติตั้งผลงานการงานทั้งหลายก็เรียบร้อยๆ ทางโลกเหมือนกันทางธรรมเหมือนกัน ต้องเอาสติไปใช้ ถ้าสติดีแล้วการงานทั้งหลายก็ไม่ค่อยผิดพลาด การคบค้าสมาคมกับใครต่อใครไม่ค่อยผิดพลาด เป็นความนึมนวลเห็นใจเขาใจเรา ไม่เห็นแก่ใจเราอย่างเดียว ใจเขาเท่าไรเต็มแผ่นดินเต็มโลกก็ไม่เห็น เราเป็นคนใหญ่กว่าเขาทั้งโลกนี้ละไปที่ไหนกระทบกระเทือน ไปที่ไหนตำหนิติฉิน ถ้าไม่ได้มากนะ ตำหนิติฉินนินทาคนนั้นคนนี้ หาเรื่องอุบายโจมตี มากกว่านั้นก็ป็นขำศึก เป็นหมากัดกัน

นี่ละเรื่องของกิเลสต้องยกตัวว่าดีเสมอ จำให้ตีพวกนักปฏิบัติทั้งหลาย กิเลสต้องยกตัวให้ดีเสมอ เหยียบย่ำธรรมลงไป ธรรมอยู่กับผู้ใดที่เป็นคนดีท่านก็ยิ่งท่านสงบแต่ท่านไม่อยากคบคนประเภทนั้น ท่านสงบเรียบร้อยตามความมีธรรมของผู้มีธรรมแต่พวกกิเลสมันออกลวดลายนะ เดียวนี้กิเลสออกลวดลาย แม้ที่สุดมาปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดป่าบ้านตาดหลวงตาบัวก็เหมือนกัน มันมีแต่กิเลสออกลวดลายต่อกันนะ

อย่าว่าไม่ดูนะ เราปกครองทั้งวัด นอกจากทำแบบหุหนวกตาบอดความคิดคิด รู้ทุกสิ่งทุกอย่างครอบอยู่ในวัดนี้ ทั้งฝ่ายครัว ทั้งฝ่ายพระ เราดูหมด เราเป็นจุดศูนย์กลางของประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายใช้ความวินิจฉัยพิจารณา ใช้ความอดความทน ใช้ความรู้สึกทุกแง่ทุกมุม ไม่ใช่จะออกปั้งๆ ทีเดียว ต้องฟังให้ดี ถึงกาลเวลาจะออกพอควรจะเป็นประโยชน์เราก็ออก ออกมากออกน้อยออกละที่นี้ ถ้าไม่เป็นประโยชน์รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น

นี่พูดเปิดในจิตใจที่มันจำครอบโลกธาตุนี้ละ พูดให้มันชัดเจนมันจวนจะตายแล้ว ปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่เริ่ม ๗ พรรษา เข้าไปหาพ่อแม่ครูจารย์ท่านก็ใส่ให้เต็มเหนียวเลย ตามความต้องการของเรา ถึงใจ เข้าไปหาท่านก็เพื่อมุ่งประโยชน์ต่อมรรคผลนิพพาน ให้ท่านเป็นผู้ตัดสินเรื่องมรรคผลนิพพานให้ พอเข้าไปท่านก็ใส่ผงออกมาเลย ความสงสัยมรรคผลนิพพานทั้งหมดเลย มีตั้งแต่ความเชื่อว่ามีมรรคผลนิพพานมีทั้งๆ ที่มีกิเลสเต็มตัวนะ กิเลสนี้เป็นเครื่องกีดขวางมรรคผลนิพพาน แต่เวลาฟังธรรมท่านแล้ว ธรรมของท่านมาตีกิเลสเรานี้ทั้งๆ ที่มีกิเลสเต็มหัวใจ แต่มันไม่สงสัยมรรคผลนิพพาน หลังจากฟังท่านมาแล้ว นี่นะๆ จากนั้นก็ชดกันเลย

นี่พูดถึงเรื่องการประกอบความพากเพียร ต้องขอร้องนะพูดไปหลงลืมไป ไม่ สืบต่อกัน พอไปฟังท่านเทศน์แล้วเรื่องสงสัยมรรคผลนิพพานขาดสะบั้นไปหมด ทั้งๆ ที่หัวใจก็มีกิเลสตัวเป็นข้าศึกของมรรคผลนิพพาน คือไม่ได้เชื่อง่ายๆ นะ แต่ไปฟัง เทศน์พ่อแม่ครูจารย์มันแล้วดีออกหมด กิเลสมีเต็มตัวก็ตามตัวที่สงสัยมรรคผล นิพพานล้มไปหมด เชื่อแน่มรรคผลนิพพานมี ที่นี้กำลังของธรรมชั้นละที่นี้ เอากันใหญ่ ฟาดตั้งแต่พรรษา ๗ เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันพรรษา ๗ หยุดเรียนหนังสือพรรษา ๗ นั้นละหยุดเรียน

ธรรมะทุกประเภทตรี โท เอก มหาเปรียญ ในพระไตรปิฎกอะไรก็ตามค้นคว้า ในระยะนี้แหละ จากนั้นไปก็มุ่งค้นคว้าธรรมภายใน ค้นคว้ากิเลสมันอยู่ที่ไหน เรียนใน คัมภีร์ไบเบิลนภเคราะห์ก็เป็นภเคราะห์ แต่กิเลสมันอยู่หัวใจคน ธรรมอยู่หัวใจคน มันอยู่ที่ไหนที่นี้เข้าไปค้นคว้า อาศัยครูบาอาจารย์ มีพ่อแม่ครูจารย์มันเป็นต้น จัดเข้าไปๆ ท่านดีเอาๆ กิเลสเต็มหัวใจแต่ความสงสัยมรรคผลนิพพานขาดสะบั้นไปหมด เอาละที่นี้ นั้นเห็นไหมล่ะ

นี่ละการได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์เป็นของเล็กน้อยเมื่อไร เป็นของสำคัญ มาก จอมปราชญ์เกิดขึ้นด้วยมหาจอมปราชญ์พระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลายได้จาก พระพุทธเจ้า ตลอดประชาชนพลเมืองดี โสดา สกิทาคา อนาคา อรหัตตอรหันต์ ไปจาก จอมนักปราชญ์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นการได้ยินได้ฟังจึงเป็นของสำคัญมาก นี่พูดเรื่อง อะไรตั้งแต่ออก ๗ ปี เลยลืมไปแล้วมันไม่ต่อกัน ๗ ปีถึง ๑๖ ปี นี่พืดกันอย่างตกรอก ทั้งเป็น เพราะความเชื่อมรรคผลนิพพานมีแน่แล้ว จะเอาให้ได้ ตรงนั้นนะ

แต่ก่อนก็ลังเลสงสัยคาราคาซัง มันก็ไม่หลงเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอได้รับอรรถรับ ธรรมจากพ่อแม่ครูจารย์มัน มรรคผลนิพพานเหมือนกับผลไม้ นี่นะเห็นไหมๆ ว่าอย่าง นั้นนะ นี่มรรคผลนิพพานเห็นไหมๆ มันตาบอดหรือมันจึงไม่เห็น นั้นละพอได้ยินจาก ท่านมาแล้วความสงสัยมรรคผลนิพพานหมด แม้กิเลสจะไม่หมดก็ตามความสงสัย มรรคผลนิพพานที่เราเคยสงสัยมาแต่ก่อนหมด ที่นี้ก็มีแต่ความเชื่อแน่มรรคผล นิพพาน ก็ชัดกันเลย แล้วก็ปรากฏขึ้นมาๆ ค่อยมีๆ ตั้งแต่เริ่มความสงบ ความสงบเป็น สมถธรรม เป็นสมาธิธรรม เป็นวิปัสสนาธรรม ฟาดวิมุตติธรรมอยู่ในหัวใจนี้หมด ฟัง เสียท่านทั้งหลาย

เรามาสอนท่านทั้งหลายนี้สอนด้วยมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจ เราไม่ได้ทำอะไร หาอรรถหาธรรมเราก็ไม่หา ทั้งๆ ที่แต่ก่อนหาแทบเป็นแทบตาย พอธรรมกับใจเป็นอัน เดียวกันแล้วจากการศึกษาอบรมกับครูบาอาจารย์มาแล้วไม่หาธรรม หาอะไร ธรรมกับ ใจคืออะไร ก็เป็นธรรมอยู่ในใจแล้วหาหาอะไร ใครว่าเราประมาทไหม ไม่ประมาท แต่

ก่อนเราหาเราก็รู้ว่าตัวเราหา หาธรรมดาธรรม เวลามันอึดเข้ามาๆ ฟาดอึดเต็มที่แล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วหาอะไรหาธรรม หาบาปหาบุญหาที่ไหน มันก็ตัวหัวใจนี้ เมื่อใจพอทุกอย่างแล้วบาปก็ไม่รับ บุญก็ไม่รับ เพราะเป็นสมมุติทั้งหมด ที่ว่าธรรมดาตูปอแล้ว จะว่ารับหรือไม่รับที่นี้ธรรมดาตุนั้นละนิพพานเที่ยง เที่ยงอยู่ตรงนั้น

พูดออกมาจากหัวใจนี้ละ พูดเล่นๆ เทรอ สอนโลกสอนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย มันจำอยู่ในหัวใจนี้ เรื่องกิริยามารยาทการแสดงออกของร่างกายสังขาร มันอยู่ในท่ามกลางแห่งโลกธรรมเราไม่ตำหนิ เขาติได้ เราติได้ เขาชมได้ เราชมได้ อันนี้เป็นเรื่องสมมุติ ส่วนวิมุตติธรรมที่เรียกว่าธรรมธาตุนั้นครบไปหมดแล้ว ใครจะตำหนิติเตียนอะไรไม่เกิดผลทั้งหมด ส่วนธาตุขันธ์นี้เป็นสมมุติด้วยกัน ตำหนิติเตียนชมเชยกันได้ เรายอมรับอันนี้ แต่ธรรมชาตินั้นรับหรือไม่รับก็ตาม จะมาชมเชยสูงขนาดไหนไม่สูงเท่ากับธรรมชาติที่พอแล้วด้วยความอัศจรรย์ อันนั้นอัศจรรย์ ใครจะยกขึ้นไปส่งเสริมเท่าไรก็ไม่เป็นผล ใครจะนิินทาอะไรไม่เป็นผล ตกออกหมด ธรรมชาตินั้นสูงกว่าอัศจรรย์กว่า นั่นละท่านผู้ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ ธรรมธาตุท่านเป็นอย่างนั้น ใครจะมาชมเชยสรรเสริญท่านอยู่ในวงสมมุติทั้งนั้น ไม่ขึ้นถึงนั้น พวกกันจำหรือยังพวกบ้าลูกศิษย์ หลวงตาบัวอยู่ในศาลานี้ มันมีดีคนดีบ้างไหม

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ